

ДАНИЕЛ СУЕЙРО

ЗНОЙНИ СЛЕДОБЕДИ

Превод от испански: Евтим Станков, 1981

chitanka.info

*Било е сигурно един,
било е сигурно два,
било е сигурно три,
четири, пет, шест
часа сутринта,
когато аз седях
с мойта мила на
прозореца.*

Тегли празната количка след себе си, сякаш я влачи; ръцете му опънати зад гърба надолу, тегли я без никакво усилие и пее. Връща се с песен, хванал енергично дръжките на натоварената количка, тика я пред себе си. Дъските, наредени върху пясъка, за да не потъват колелото и краката, се огъват под товара. Тъй както количката навлиза по дървеното мостче, така и гласът му навлиза в текста на песента, която не е най-подходяща за работата, която върши. Когато металическото колело прескача от една дъска на друга, гласът му сякаш се скарва с песента, като че ли тази песен е песен скръбна и тъжна и причинява повече, мъка, отколкото радост.

Рафае, който не го слуша, го чува и чува, спрял на слънце, с ръце отпуснати край тялото, сякаш никога няма да се раздвижи, със стиснати очи поради слънцето и потта, поради стърженето на желязното колело на количката върху дългата дъска, която смачква пясъка и малките камъчета.

Щорите на отсрешната вила, закриващи широкия прозорец, но с отворени напречни дъскици, сега падат с тръсък върху долната дъска на прозореца, затварят го пътно и закриват изцяло отвора му. Ще спят, мисли си Рафае. Часът е четири и половина. Слънцето се изсипва все още върху пясъка на плажа и тук като шепи жарава. Щорите ги спусна той; ако беше тя, щеше да го направи не тъй тъй рязко. (Рафае мислеше, че ги разпознава.)

От цялата тайфа най-малко получават и най-малко печелят господин Флорес и Рафае, защото са общи работници; те се движат

най-много, но това не значи, че работят най-много. Те двамата са, единият, Флорес, вече старец, най-веселият от всички, а другият — най-тъжният и меланхоличният, още хлапак, а вече такъв. Господин Флорес прави разтвора и го носи, той кара количката; Рафае мъкне тухлите.

— Дай разтвор! — вика Ресуситадо от долното скеле.

Господин Флорес пълни плетената кошница и му я занася, тананийки си сега андалуски напеви.

— Тъй ще те удари бикът! — казва старецът, когато минава пред Рафае, който още не се е помръднал, нито е свалил погледа си от щорите. — Тъй ще те удари, щото хич не се помръдваш...!

Рафае сваля поглед от дървения четириъгълник, очертан в средата на бялата стена от плътно затворените щори, и бавно тръгва за наръч тухли.

— Заплес...! — вика му майсторът. — Цял ден зяпаш!

Всички работеха с желание на новите вили, защото се плащаше на час, а не на надница. Човек можеше да ги види как не спират през целия ден, от седем часа сутринта до осем вечерта, почти до тъмно, с книжни шапки на главите — направени от дебелата хартия на циментените торби — или с шапки с козирки, с носни кърпи, покриващи тила и ушите, като легионери в пустинята, сред горещия пясък и изгорелите бели стърнища. Хвърлиха темела за няколко дни и продължиха нагоре, редейки тухлите. (Първата къща, построена почти като пробна, бе дадена под наем веднага, без никаква трудност, напротив, за целия сезон — и тогава на предприемача бяха поръчали цяла серия еднакви къщи с оглед да станат преди края на летния сезон или най-късно до есента.)

В тайфата бяха десет-дванадесет човека, които Рафае познаваше от преди, беше ги виждал в градчето. Отнасяха се добре с него, казваха му какво трябва да прави, за да научи занаята: и макар той да мълчеше, малко го интересуваха уроците и този занаят. „Аз много добре знам какво трябва да правя — казваше си той, — много добре знам.“ Това, което понякога ги дразнеше у него, бяха безразличието и бавността му в работата и отпуснатостта му изобщо. „Момче, какво си се заплеснал — подвикваше му някой. — Какво гледаш? Няма нищо за гледане!“ — и тогава му се струваше, че се смеят, защото знаят нещо, както се смееха друг път, като се гледаха в очите и в пъпчивите си и брадясили

лица, когато говореха помежду си за жените си и за други жени, а също и когато минаваше някоя на път за плажа понякога по бански или просто защото кършеше снага...

Рафае също гледаше, гледаше, докато я изгубеше от погледа си, докато силуетът ѝ изчезнеше зад съблекалните на плажа или се разтапяше в отблъсъците на слънцето върху пясъка, или може би върху зелената вода на морето.

— Ей, ще станеш разноглед — казваше му тогава Касимиро, един от тях. — Хайде тръгвай...!

Този плаж, доскоро почти непознат и пуст, посещаван само от хората на околните села — и то в празник и в неделни дни, — изведнъж бе започнал да придобива реноме и слава и вече се посещаваше много от хора от вътрешността, от градовете и от чужденци. Бързо никнеха къщи, вили, хотелчета край брега; ресторани и барове, павилиончета за напитки на самия плаж, в дървени бараки върху самия пясък. От строежа се виждаха зелените и червени сенници, навеси от тръстика; вълните ту издигаха на гребените си къпещите се, ту ги потопяваха за миг; жените лежаха на пясъка по гръб, неподвижни, сякаш бяха мъртви или нещо подобно. Наблизо, по все още неасфалтирани пътища, минаваха колите на летовниците, които вдигаха големи облаци от бял прах.

Надвечер, към седем часа, щорите се вдигат отново. Вдигнат ги отвътре, като дърпат шнура полека, малко по малко, без шум. Това е тя. Дъските, много дълги и много тесни, заловени една за друга с металически скоби — две в краищата и една в средата, — постепенно се вдигат, плъзгайки се по металическите релси в стената от двете страни на прозореца; първо се отварят малки процепи между напречните дъски, след това се отварят изцяло, по половин или един сантиметър на равни интервали и накрая се повдига и най-долната дъска, малко по-широва от другите, и отива нагоре, избутвайки останалите, докато щорите изчезват накрая в горната част на прозореца. Тогава Рафае вижда жената в средата на отвора на прозореца, вече облечена, сресана и гримирана; висока и стройна, руса, с ярко червило на устните, което личи и привлича от много левги разстояние, гърдите ѝ под жълтата блуза, мека, с къс ръкав или под разкопчаната риза, или под червената рокля на цветчета с квадратно и дълбоко деколте.

Тя стои един миг до прозореца, сякаш се навежда, гледа или наблюдава само работниците от строежа отсреща. Рафае се обръща бързо и започва да се товари с тухли, но когато поглежда отново, тя вече не е там. В отвора на прозореца не се вижда никой. В дъното на стаята се вижда огледалото, тоалетката, част от леглото, пердетата, вратата. Слънцето грее сега откъм другата страна на вилата, където е гаражът; вратата на кухнята също е от нея страна. На тревата пред входа, седнал на сгъваем стол до няколко бора, стои мъжът; той не вдига поглед от ръцете си, чете. Градинарят полива тревата на полянката и влачи маркуча след себе си.

Господин Флорес минава край Рафае с количката и пее тихичко:

*Не се купува, ни продава
истинската обич,
не се купува, ни продава,
няма на света пари,
да се купи любовта.
Истинската любов,
истинската любов
не се купува, ни продава.*

Рафае повече не я вижда, макар и да гледа внимателно и настойчиво, винаги когато може, към всички ъгълчета на къщата и към малката градина.

В осем часа, след като привършват работата, те си поизмиват лицата и ръцете с вода от бидона и си отиват. Някои с велосипеди, други пеш.

В колибата от тухли, където се пазят работните инструменти, остават да спят върху няколко сламеника Касимиро, Ресуситадо и Мария, пъrvите двама, защото са от много далече и не могат да прехождат всеки ден, а последният, защото няма дом, няма къща, нито жена, нито мъж, нито семейство, нито имоти. Мария, един старец, който му иде отръки да приготви ядене, да стопли гювеч или да направи легло, е като ангел или като къщовна жена за другарите си, винаги услужлив и добър.

Рафае си тръгва, потънал в мълчание, в тъга.

Пристигането на съпружеската двойка във вилата само преди няколко дни му бе направило силно впечатление. И двамата бяха много млади. Още щом я видя да слиза от колата и да спира пред къщата, сякаш да я разгледа, докато мъжът отваряше багажника и започваше да вади багажа, Рафае почувствува, че кръвта му се качва в гърлото и главата и трябва да отклони погледа си настрани, за да се успокои и никой да не забележи вълнението му. Останалите също спряха за момент работа и казаха по нещо за двойката, но той не можеше нито да говори, нито да гледа. Червилото на устните ѝ, русата ѝ коса, белите ѝ зъби, начинът, по който движеше краката и ханша си и дори гърдите, когато вървеше, още от първия момент, и полата, горе прилепнала и леко разширена надолу. Тя ги погледна и на него му се стори, че го забеляза, че се загледа в него и че е отгатнала или разбрала веднага, или може би е заподозряла... и това усещане му достави удоволствие.

На другата сутрин двамата отидоха на плаж с колата. (Сигурно са си помислили, че не могат да изминат пеш под силното слънце тези четиристотин метра нажежено и прашно шосе.) Мъжът седна зад волана бос и почти гол, само по плувки. Тя също само по бански костюм, показваща бедрата си, целия гръб и основата на бюста си. Рафае погледна нагоре в същия миг и почувствува някаква празнота в тила или в гръбначния стълб, огън в очите си, в главата и по цялото си тяло. Слънцето бе червена буца на гърлото му сред бялата пустота на небето, нещо червено, което изведнъж ставаше бледо, когато го погледнеше, после мораво, синьо и с хиляди цветове и искри. Колата се изгуби сред праха на път за плажа и шумът на мотора престана да се чува, защото в този момент в небето свистяха и кръстосваха, оставяйки ивици дим и главоломен тътен, реактивните самолети на американската база.

Зидарите продължиха да работят на слънцето, покрити с прашни книжни шапки, мълчаливо.

Флорес тика количката или я влачи според това дали е пълна или празна и си тананика, мърмори си, винаги подпява.

— Тези новите, дето идват да участвуват в коридата, заслужава човек да отиде да ги види — коментира Ресуситадо.

— Тези, да — казва Роман, братът на майстора, — тези могат да се гледат с голямо удоволствие.

— За тези може да се плати.

— За тези, да; за тези може да се плати, и аз това казвам.

Роман е един от ония мълчаливци и мъдреци, които винаги са съгласни с тебе и с които винаги е приятно да говори човек.

— Бяхте ли на коридата с млади бикове? — пита Ресуситадо господин Флорес, когато той минава край него.

След като сложат тухлата върху разстлания разтвор, зидарите я почукват с ръба на мистрията, тъй че понякога се чуват четири-пет последователни удара, пък и повече, сред потната тишина и жегата, сред монотонната песен на щурците в близката борова горичка.

Флорас продължава да тика количката към влажния и сив куп разтвор.

— Какво ще кажеш за това момче, севилянчето?

Флорес не си дава труд да отговори, пита на свой ред:

— Там има школа. Тази радост с бика, този финес... Смееше се хубостникът, когато бикът едва не го удари! На мен такава корида ми харесва. Не като онзи от Херес... онзи, толкова превземки и накрая нищо.

— Лош ден имаше — отговори Ресуситадо.

— Лош бикоборец е — отсъди Флорес.

— Не е, за мене той беше най-доброят от тримата, но имаше лош ден.

Ресуситадо привършва разтвора и вика на Флорес:

— Разтвор! — и после, сякаш като говори за бой с бикове, говори с друг човек, продължава спокойно: — Виж, на корида като нощната повече не отивам.

— Аз на нощната не ходих — казва Флорес, без да помръдне, с нахлупена над очите козирка. — Много пари. Тези спектакли не са за всеки.

Ресуситадо замълчава. Разтворът свършва.

Рафае слуша разговора внимателно, онези отидоха на плажа и вече нищо не го занимава.

— Деветдесет песети! — възкликва Флорес. — Това е за милионери. Аз ги печеля за три дни... Ха, ха, за три дни.

— А Ордонес го освиркаха, видя ли. Разтвор!

— Тези скъпо платени бикоборци правят каквото си искат, каквото им скимне. Ти, беднякът, плащаш деветдесет песети, най-евтиния билет, и какво ти дават? Младите наистина показват всичко, каквото могат; а онези какво правят?

— Ордонес си е Ордонес, ама му излязоха лоши бикове. За да видиш Ордонес...

— Аз пък отивам да гледам онова момче от Севиля и съм подоволен. И излиза много по-евтино, иначе накъде!

Флорес понечва да се наведе да товари разтвор и почти улавя лопатата, но отново се изправя и казва на Ресуситадо:

— Освен това, както ми казаха, всички изпозаспали на нощната корида: и бикоборците, и публиката, и биковете... На животните им дошъл часът за спане и нищо не искали да знаят. Ами да!

— Но арената на Пуерто има най-доброто нощно осветление в света — намесва се Рафае.

— И какво? — възклика господин Флорес и разтваря ръце. — И какво от това?

— Разтвор! — вика отново Ресуситадо.

— Разтвор! — викат от другата страна.

— Идва, конъо^[1], идва — отговаря ядосан господин Флорес и навежда гръбнак над сместа с лопата в ръце.

— Пако Камино го видях да се прозява три-четири пъти — продължава Ресуситадо — А Ордонес... почти нищо не показва, толкова бързаше да отиде да спи.

— Ха, ха, ха — умира си от кеф господин Флорес.

Рафае си мълчи. Някой ден и той ще говори.

С плетените кошници в ръце, пълни с разтвор, господин Флорес пее през наполовина изградените тухлени стени:

*Андалусия е страната
на виното и на ракията,
на красивите жени,
на красивите жени
и на смелите мъже.*

Мъжът и жената се връщат от плажа към три часа, когато те (ядяха седнали в кръг върху купчини тухли или направо на земята) бяха започнали отново работа.

Рафае видя ритъма на краката ѝ, когато слезе от колата, и част от деколтето ѝ. Вилата им, на един етаж, цялата боядисана в бяло, беше на по-малко от петнайсет метра от строежа.

Още от първия ден Рафае се досети, че след обяд спят там, в стаята откъм строящата се къща; сигурно тя беше най-прохладната, най-сенчестата. Още от първия момент знаеше, че те бяха зад щорите, полуутворени отначало и после пълтно затворени, за да спят. Толкова близо, че ако всичко беше тихо, ако никой не говореше, нито почукваше с ръба на мистрията, ако не пееше господин Флорес, нито пък се долавяше сухото стържене на щурците, би могло да се чуе дишането им и всичко останало по всяка вероятност.

Рафае погледна скришом около себе си и се убеди, че само той е разбрал.

За кратко време научи всичките им навици, по какъв начин използват времето си, как прекарваха дните.

Ставаха късно. В десет часа сутринта щорите още бяха спуснати. Никой не се движеше в къщата с изключение понякога на слугинята, едно мургаво момиче, много младо, което излизаше, обикаляше около къщата, търсейки нещо или чистейки. Щорите се полуотваряха малко след десет, някои дни в десет и половина, но приблизително чак след един час се отваряха напълно. Рафае пресмяташе, че този час те го използват, ходейки до банята и насам-натам съвсем леко облечени или може би голи на връщане от душа, и не искаха да ги видят. Жегата започваше много рано сутринта. Веднага след това те закусваха на малката тераса отпред по бански костюми (той си слагаше риза, без да я закопчава; тя кръстосваше крака или ги отваряше; имаше два бански костюма, един син и един жълт, много тесни и твърде икономични). В това време момичето отваряше рязко щорите и започваше да прави спалнята, пеейки като господин Флорес.

След това отиваха на плажа, да се пекат на слънцето и да се къпят. Тя ставаше все по-мургава с всеки изминат ден, косата ѝ по-жълта и по-светла. (На Рафае това време му се виждаше безкрайно и

той се стремеше да мисли за ядене.) Връщаха се от плажа в три часа, когато те отново бяха започнали работа, и пак ги виждаше на терасата половин или един час по-късно, вече облечени. Там изпиваха кафето си, което им сервираше мургавото момиче. (Това време също му се виждаше безкрайно.) Малко след това изчезваха и щорите на стаята започваха да се спущат. Спускаха се до последната дъска, която бе малко по-широва от останалите; тя опираше на долната дъска на прозореца и така оставаха дълго време с открепнати наддължни отвори, с опънат отвътре шнур, а дъсчиците висяха една над друга с пролуки от един или от половин сантиметър, който не позволяваше да се види нищо вътре, защото светлината влизаше отвън, а вътре беше сянка, лек полумрак, а освен това отдалече никога не можеше да се види какво става вътре, макар че тези отвътре виждаха всичко навън, ако се приближаха до щорите; а не беше и удобно да се гледа прекалено дълго, когато човек е на открито и на светлото и не знае дали отвътре също не гледат и те дебнат така, както ти дебнеш. Бавеха се почти един час — понякога по-малко, — докато затворят рязко щорите (той), сигурно за да стане напълно тъмно вътре, в спалнята, и да могат да спят спокойно вече. И към седем отново вдигаха щорите. Вдигаха ги напълно, за да се проветри стаята, вече празна.

Мъжът се появяваше малко след това с чаша в ръка на терасата и сядаше да чете, гладко сресан и облечен, сякаш щеше да ходи някъде. После идваше и тя, също облечена като за танци или сякаш щеше да ходи на фиеста, разхождаше се из градината и говореше с градинаря повечето пъти, или пък сядаше при него и говореха и се смееха, пиейки и двамата.

Понякога градинарят минаваше, поливайки с маркуча близо до прозореца, когато щорите още не се бяха затворили изцяло, в часа след като бяха пили кафе, между три и половина и четири и половина или между четири и пет, според случая. По отношение на градинаря Рафаел забелязал, че освен че говореше с него, тя понякога вземаше маркуча и поливаше в продължение на няколко минути, но твърде бързо се уморяваше да държи пръста си на отвора, за да излиза под налягане водата, и го оставяше. Веднъж, когато се върнаха от плажа целите в пясък, а духаше силен левантен, този горещ вятър, от който ти се замайва главата — взеха маркуча и започнаха да се пръскат и поливат сред смях и викове: тя си отваряше банковия костюм, когато

той насочваше струята към тялото й и водата се удряше между гърдите ѝ, плъзгаше се и се стичаше надолу като вадичка към ханша, между краката и излизаше от долната част на банския ѝ по блестящите ѝ на слънцето отворени крака.

Точно в осем часа Рафае си отиваше, както всички останали, с изключение на Мария, Касимиро и Ресуситадо, които оставаха да вечерят и да спят в колибата, където живееха, ако рече господ.

Скиташе по улиците на Пуерто, без да говори с никого, и накрая се прибираще в къщи да вечеря и да спи заедно с братята и с майка си, но нито спеше, нито се чувствуваше добре.

Щорите се затвориха както винаги и следващия следобед, когато двамата влязоха в спалнята, след като обядваха и си изпиха кафето. Рафае гледаше как се спускат дълчиците като хипнотизиран, спрял сред пясъка, под слънцето на жаркото пладне, с наръч тухли залепени за гърдите му.

Те бяха много млади и тя беше весело и сочно момиче, винаги усмихната, много нервна... На Рафае му се изправаше гръбнакът, главата и всичката кръв от вените, като си помислеше за нея и като си я представеше зад щорите, легнала, легнала на леглото.

Той ги виждаше — сякаш ги виждаше — от различни ъгли, по-отблизо, по-отдалече; един общ план, после изведенъж най-съществената подробност, част от тялото ѝ, на жената, ту неподвижна, сякаш заспала, ту движейки се. Те го правеха там съвсем близо и той го знаеше, той го знаеше. Изглежда, че никой друг не си даваше труд да го забележи, всички продължаваха да редят тухли, да искат разтвор; минаваше старецът, пеейки, всички бяха измъчени под тежестта на слънцето, на варовития прах, със забавени движения, без никакъв друг интерес освен строежа, който трябваше да напредва, защото го бяха наели на час, на парче. Рафае вземаше тухлите, слагаше ги една върху друга и ги отнасяше, после се връщаше, без да отделя поглед от процепите на щорите; ту пък оставаше прав, неподвижен, гледайки, без да се прикрива, няма ли най-после да затворят докрай щорите и да спят, но не би, процепите не помръдваха, оставаха си все така тъмни — всички еднакви, неподвижни и дълги. Този час на следобеда, през който той не спеше от мъчителната жега, гъста и твърда като тежестта

или пулсирането на кръвта в тила и в китките му, на Рафае му се завиваше свят и почти го караше да изгуби приличие, достойнство, целия си свян. Стискаше челюсти и хапеше устните си.

Процепите на щорите отворени, отворени, все още отворени, те се потят в полумрака, поне гърдите им — притиснати едни към други — са потни и може би се задъхват или нещо подобно, нещо такова. За миг очите на Рафае потъват в лицето му, трескави и черни. Той ги стиска, без да ги затвори, но не успява да види нищо, само по лицето му се образуват няколко бръчки, които притискат една към друга капчиците пот и образуват вадичка, която се спуска по врата върху мръсния прах, който оставят тухлите, циментът и самата пръст. „Целувай ме, целувай ме много...“, сега чак разбира какво се пее след количката до него: „така, както ако тази е последната ни нощ“. Флорес. „Целувай ме-е-е, целувай ме много...!“ И изведенъж обръща глава, чувайки сухия тръсък на дъските, които падат рязко една след друга и се удрят в основата на прозореца, щорите се затварят изведенъж, отворът е изцяло закрит. Той въздиша дълбоко, съзерцавайки все още четириъгълника от дърво, изрязан в отвора, неподвижен, мълчалив, тази страна на къщата е вече в сянка. Спят. Мъчат се да заспят поне.

Рафае чува, че му викат. Някой му вика:

— Рафае, чакам! Мога ли да знам какво гледаш? Ех, това момче...!

Взема куп тухли и ги отнася. Все още трепери малко.

Петнадесет дни след като я започнаха, новата постройка имаше вече форма и размер на къща. Стените поне бяха иззидани, целите тухлени, с дупки за прозорците. Рафае за миг се уплаши, че ще я завършат прекалено бързо. „Сега започва най-лошото — му каза майсторът, — най-трудното. Това, което сега трябва да се прави, изглежда по-малко, но изисква повече работа. Защо питаш?“ Рафае му даде никакво обяснение.

Той говори с момичето, Росарио, когато спря водата, защото трябва да е имало някаква авария и нямаха вода на строежа, та майсторът го изпрати да поисква разрешение да сложат маркуча на един от крановете в градината за един-два дни, докато поправят повредата; но нея той не можа да види — желаеше да я види отблизо, макар тази

възможност да го смущаваше и да го плашеше малко, — тя не се появи и прислужницата влезе вътре да я попита. Какво ли правеше? Чу гласа ѝ да произнася думите бавно и накъсано; те подействуваха леко възбудително на Рафае. С Росарио той завърза известно приятелство; поне я поздравяваше от строежа винаги, когато я видеше да се появява откъм вилата. Така научи, че тя се казва Клаудина.

На следния ден беше празникът на Сантяго^[2], 25 юли, и започнаха да спорят дали се отработва или не.

— Празничен ден е, но не се отработва — отсъди Флорес.

— Не може да бъде — разтревожи се Касимиро.

— Досега — каза Ресуситадо — през всичките години е бил изцяло празник. Защо трябва да се отработва сега един такъв ден, а? Та това е голям ден, нали така?

Флорес се съгласяваше и се готвеше да говори отново.

— Ясно, значи! — заключи Ресуситадо.

— Тази година ще се отработва. Четох го във вестниците, за твоє сведение. Преди по-важни бяха религиозните празници, а сега са политическите. А тебе какво толкова те засяга? Махат ти Сантяго например; обаче не ти ли слагат Първи май? А, а...!

— То като погледне човек по-добре, пак е същото — мърмори си Роман, — този има право.

За да отработят деня на Сантяго, през който не се работи, те решиха да отидат на строежа в неделя сутринта, вместо да отработват всеки ден по един час в продължение на повече от седмица. Но други не искаха да отидат в неделя. Някои имаха предварителна уговорка за този ден да отидат на друг, по-маловажен обект; или просто искаха да станат късно и да седнат на вратата на някоя лавка на пазара, някои дори коментираха, че било опасно да се работи в неделя, защото можели да ги спипат по донос или по друга причина и тогава щяха да им смъкнат кожата и, разбира се, нямаше да наваксат нищо. Рафае не отиде, не пожела да отиде. (Тя щеше да прекара цялата сутрин на плажа. Виж, ако кажеха да отидат да работят неделя следобед... Следобед би отишъл; обаче сутринта — не.)

Плажът се пълнеше с хора в неделните дни. Към десет часа сутринта широката площадка, която ограждаше плажа, беше препълнена с блестящи, нагрети от слънцето коли. От високите стълбове високоворителите предават търговски реклами от Радио

Кадис между откоси гърмяща музика. Между хората, излегнали се на пясъка — на слънце или на сянка, под сенниците на бараките или разхождащи се по ивицата, мокрена от водата, и дори след тези, които вече се къпят, — се движат амбулантните фотографи, полицаи, продавачи на раци с кошници в ръка, викайки: „Раци, екстра раци, вкусни, с дълги щипки...!“ Рафае, дошъл на плажа без никакво желание, без сам да знае защо, върви бос по пясъка през целия плаж с ръце кръстосани зад гърба, гледа хората, които се изпречват пред него, и жените, излегнали се, подпрени на лакът или седнали, край който минава. Рафае носи черен бански, памучен, който малко му е голям и не го изпълва; лицето, вратът и част от гърдите му около шията, както и ръцете му са тъмни, почти черни, но останалите части на тялото му са бели.

След дълго ходене без определена цел, просто да погледа, множеството намалява и тъпканицата остава назад, празните пространства стават все по-големи на обширния плаж и хората, които се виждат сега да се пекат на слънце, искат да са по-настрани и на спокойствие, без шум и притеснения около тях.

И там, изведнъж, в края на плажа Рафае я видя. Двамата се бяха излегнали на пясъка, всеки на шарената си хавлия, мълчаливи, като заспали или умрели.

С ръце отпуснати покрай тялото, целият отпуснат, Рафае обърна поглед към пъстрото оживено множество и вълните зад маранята, която излизаше от пясъка и леко замъгляваше и разтваряше всичко, и направи няколко крачки назад. Отново спря и след това повървя малко нагоре по пясъка, където се просна, изгарящ, по корем и от допира на горещия пясък по цялото му тяло дъхът му секна. Слънцето беше там — то се разтопяваше пожълтяло — неподвижно сред бялата и безкрайна равнина, смачкано върху замръзлата бяла равнина на пясъка. Той се размърда малко, без да вдига глава, без да отваря очи, мъчейки се да се зарови във втория пласт пясък, по-хладен, не толкова горещ. Не се реши да погледне все още и така остана дълго време, заровен в пясъка, със скръстени ръце под челото, гледайки как се срутват малките купчинки пясък под ритъма на дишането му и чувствуващи вече цялата сила и жарене на слънцето по гърба и краката си и между краката най-вече.

Малко по-надолу — по посока на морето, — на около двадесетина метра най-много, до други двойки и хора, пръснати по пясъка, Клаудина — Клаудина, Клаудина... — лежеше по гръб, с разтворени ръце, почти на кръст, с разтворени крака, за да достигне слънцето и до най-скритите и бели места. Мъжът лежеше по корем върху хавлията си, опрял върху нея буза, а ръцете проснати напред. Клаудина беше застанала точно срещу слънцето, с глава към морето и краката към пясъците на брега, където лежеше Рафае. Жената лежеше със затворени очи, неподвижна. Слънцето сигурно проникваше в нея по този начин с цялата си сила. Мъжът, напротив, лежеше с краката към морето и гледаше нагоре, към мястото, където беше Рафае, тъй че не можеше да му види дори лицето. Клаудина обаче той виждаше, отпусната и спокойна, отدادена на слънцето върху пясъка.

Рафае застана също с главата към морето и с краката към брега, с ръце опънати върху главата си. Клаудина лежеше по гръб; Рафае на петнадесет-двадесет метра по-насам, по корем върху пясъка. Почувствува, че се стича пот по челото, под носа и по гърдите му, като я гледаше, като я съзерцаваше с цялата си настойчивост и изцяло погълнат от удоволствие и той се отдава също на слънцето, на пясъка, на огъня и на треската изцяло, макар без изобщо да се помръдне. След стъпалата с неподвижни пръсти и глезните, идваха краката, не особено интересни до колената, но оттам нагоре подлудяващи; загорелите бедра, блясъкът, бедрата по-бели от вътрешната страна, отворените бедра и малката извивка, опъната под натиска на банковия; извивките на ханша, съвсем леката извивка на корема и двете меки очертания на бюста, на гърдите, единствените две неща у нея, които се движеха нагоре-надолу от дишането й; самите й гърди, рамената, обръснатите подмишници, вътрешната част на ръцете, брадичката и лицето, червените устни, затворените очи, жълтата коса върху малката възглавничка, направена от плажната чанта.

Времето минаваше изгарящо, макар той да не го усещаше, мина полека-лека по неподвижните и суhi очи на момчето, по клепачите и тялото на жената, под клещите на слънцето, между пясъчното пространство, което ги разделяше в съответната поза или положение — с музиката от далечните високоговорители, която биваше ту бавна, ту много жива, — и накрая Рафае се раздвижи някак светкавично и

рязко, за много кратко време, без да маха от главата си опънатите си ръце.

Тя продължаваше да лежи неподвижна и Рафае зарови лице в пясъка, преситен от слънцето и от замайването, почти припаднал, макар и без желание да се помръдне. Заспа така и когато се събуди, тях вече ги нямаше там. Тогава скочи и се затича да се потопи във водата. Главата го болеше много.

Клаудина беше вдигнала щорите към четири часа и Рафае я беше видял. Процепите останаха отворени, двадесет-двадесет и пет тънки и дълги шпионки, за да не бъде съвсем тъмно в стаята и да се вижда нещо там, вътре, и го направиха, в този час след обяда и преди да заспят, но може би вече полуzasпали, това тъй желано нещо; процепите на щорите между дъските останаха отворени и не се затвориха рязко.

— Това свършва — чу той гласа на Ресуситадо, — за утре няма работа. Ще трябва да започнем на друго място, а, майсторе?

— Сега — каза майсторът — следващата.

— Здраво поработихме, а?

— Което си е истина, така е — съгласи се Роман.

— Да не свършва — промърмори майсторът, — утре трябва да започнем изкопите на парцела отзад. Поне ще сменим малко изгледа.

— На мене — възклика Флорес отдалече — всичко ми е все едно.

Вгледан в полуутворените щори, Рафае почувствува, че дишането му се ускорява, сърцето в гърдите му заби по-силно.

— Отивам да пия малко вода — каза им той, като тръгна към вилата, — ей сега идвам.

— Че тука няма ли? — Флорес посочи шланга до бидона.

— Тази е топла — засмя се Рафае. — Там сигурно имат по-прясна.

— Ама че си нахален — заключи Флорес. — Много ти здраве!

Рафае вдигна весело ръка и се отправи към щорите, които закриваха големия прозорец.

Вървеше право нататък, насочил цялото си внимание към отворените процепи на щорите, наближи и беше почти до тях, без да може да види нещо повече от тъмните, дълбоки и неми процепи на наредените една над друга дъски от горе до долу. Не можа и да чуе нищо. Спра се за момент, наведе се да завърже връзките на платнения

си сандал, но тишината, поне зад щорите, беше пълна. Не можеше да продължава да стои там, залепен до стената, и тръгна към задната част, където беше вратата на кухнята.

Слънцето сега огряваше тази част на къщата. Чуваха се неговите стъпки по пътечката от плочки и нищо повече. Рафае стигна до отворената врата, поколеба се за миг и влезе. Всичко в кухнята беше чисто и подредено. Когато погледна към една от страничните врати, чу гласа на Росарио и я видя как стана от леглото си и се облегна на стената на тясната гореща стаичка.

— Можеше да повикаш, малкия, уплаши ме.

— Дойдох само... — промърмори Рафае. — Омръзна ми онази топла вода и си казах... Нямаш ли нещо студено тук да ми дадеш?

Росарио се засмя и на страните ѝ се образуваха трапчинки, от двете страни на устата. Тя се приближи към момчето.

— Откъде знаеш ти, че ще ти дам?

— Аз... — усмихна се Рафае, малко остана да се изчерви и вдиша рамене.

— Искаш ли чаша вино? — момичето тръгна към хладилника.

— Не, не, вода.

— Човече, не казвай „да“ на лошото, щом ти предлагат нещо по-добро!

И двамата се засмяха и Рафае пристъпяше от крак на крак и току вдигаше рамене, изпълнен с беспокойство и колебание.

— Една чаша много студено мляко?

— Не... Не искам да...

Тя застана пред него готова да чака, докато той са реши, усмихната, с едната ръка на ханша. Рафае видя тогава, че всичките копчета отпред на пеньоара ѝ бяха разкопчани, както отгоре, така и отдолу, беше завързан само на кръста ѝ. Росарио забеляза погледа му и прекара ръка по престилката, приглеждайки я към корема си, над краката.

— Какво искаш? — каза му тя, все още усмихвайки се.

— Какво правят? — Рафае посочи с глава към вътрешността на къщата.

Росарио не преставаше да го гледа, сигурна и решена.

— Спят ли? — попита той отново.

— Цапат чаршафите — отговори момичето. — Развличат се.

Рафае забеляза собственото си смущение.

— Винаги ли го правят?

— Почти винаги.

— Ти какво правеше? — той се приближи до нея.

Момичето посочи вратата на стаята си малко раздразнена.

— Лежах — промърмори.

— Сама ли? — Рафае прегълътна, дишайки спокойно.

Росарио се беше подпряла на стената до рамката на вратата и Рафае усети, че е толкова близо до нея, че я докосваше с цялото си тяло, макар и още не с ръце, и след това всичко стана много бързо, без да разбере как, без да може да си го обясни. „Какво правиш, малкия!“, каза, „Остави, човече!“, но падна на леглото и повече не се дърпаше, макар той в действителност да не можеше да разбере, нито пък можеше да се закълне как е било, тъй като последвалото бе много смътно и бурно, много бързо и кратко, освен това от негова страна.

Тъй че я оставил и излезе през вратата на кухнята, без да пие вода, и когато се върна на строежа, Флорес го попита:

— Е... добра ли беше?

И Рафае отговори, без да се замисли, чувайки собствения си глас, учуден и невярващ:

— Много добра.

— Ама на тебе какво ти става! — възклика сетне господин Флорес. — Изглежда са те посрамили, момче.

Рафае се взира като замаян в четириъгълника, отворен в бялата стена на вилата отсреща, сега изцяло закрит от дървените щори, и усеща малко срам и отвращение от щорите и от всичко.

Флорес влачи крака след количката си и пее полугласно:

*Не знам четмо,
не знам четмо,
не ми пращай книги,
че не знам четмо.
Яви ми се ти лично,
че искам да те видя;
че не знам четмо,
че не знам четмо.*

[1] Испанска ругатня. Употребява се и като израз на учудване. —
Б.пр. ↑

[2] На българския свети Яков. Светец, покровител на Испания.
— Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.